

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 8.

V Ljubljani, v soboto 25. februarja 1899.

Letnik IV.

„Slovenski List“ izhaja v sobotah dopoldne. Naročnina je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrta leta 1 gold. Vsaka številka stane 7 novč. — Dopisi pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ — Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — Naročnina, reklamacije in oznanila se pošiljajo upravištvu „Slov. Lista“. Uredništvo in upravištvo sta v Ljubljani, Gradišče štev. 15. Uradne ure od 9—12 ure dcp. in od 2—4 pop. — Oznanila se računajo po navadni ceni.

Dve novi vladi.

„Kraljeva je volja, da ostane baron Banffy na svojem mestu,“ tako so poročali listi tedaj, ko je najbolj divjala ogerska obstrukcija. In ko je ogerska opozicija s svojo neizprosno pokazala, da je ni možno prezreti, obsipal je vladar Banffyja z najlaskavejšimi izrazi svoje milosti. Pričela so pogajanja z opozicijo. Opozicija ni hotela dovoliti Banffyju ničesar, z glasovanji po imenih je preprečila vse razprave. O koncesijah ni hotela govoriti prej, predno ne odstopi Banffy. Banffy je hotel razpustiti zbornico, a tega ni mogel, ker zbornica še ni dovolila vladi budgeta. Opozicija je širila svojo agitacijo s toliko silo, da je bila Banffyju jedina pot — demisijska. Ob pogrebu, ko je odhajal Banffy iz parlamenta, dobil je za odškodnino ovacije svojih liberalnih pristašev, opozicija pa ga je psovala in mu sikala. Vse kraljeve simpatije Banffyju niso pomagale.

Banffyjev odstop pomenja zmago osebnosti, nikakor pa ne zmago načel. Liberalna stranka ostane tudi po tej spremembi vladna stranka, sistem ostane stari, nemadžarske narodnosti na Ogorskem bodo še nadalje živele življenje polno tuge in krivic.

Koloman Szell, ki je vodil pogajanja z opozicijo, je določen za Banffyjevega naslednika. Fejervary, o katerega nadejah se je mnogo govorilo, je ostal v ozadju. Szell je liberalec po ogerskem kopitu, pristaš sistema. To pove vse. Če pride na krmilo, bode morda svojim madžarskim bratom ugodil, da prihodnje državno zbornice ne bodo tako nasilne, kakor za časa Banffyja, a Slovani se tudi pod njegovo vlado ne bodo smeli ganiti. Mož je nadarjen. Ko je bil star še le 32 let, postal je že finančni minister in je takrat zavožene ogerske finance precej zravnal. Bil je zaupnik Deakov. Po stanu je doktor prava. Rojen je bil 8. januarja 1842. l.

Banffy ostane toliko časa minister, dokler Szell ne uredi računov z opozicijo. Čuje se, da se mu je že posrečilo doseči v vseh točkah sporazumljenje z opozicijo. Sklepi so še tajni. Hišni red zbornice bode tako spremenjen, da bode ostra obstrukcija v prihodnje nemogoča. Novo ministerstvo se menda razglasi že jutri. Ministerstvo utegne biti takole sestavljeno: Szell, predsedstvo in notranje posle, Fejervary, domobranstvo, Lukács, finance, Hegedüs, trgovino, Darany, poljedelstvo, Vlasics, nauk in bogočastje, Plosz, pravosodje. Dosedanji notranji minister Perzel postane predsednik parlamenta.

Ako se res posreči ogerski zbornici z novim hišnim redom ukrotiti razgrajalce, zakaj bi se isto ne moglo storiti v naši zbornici. To nemški nacionalci tudi že čutijo in zato so vsled pogajanj Szella jako slabe volje. Najbolj jih straši ta misel, da utegne ogerska zbornica rešiti na godbo parlamentarnim potem in potem avstrijski zbornici ne preostaje drugega, kakor isto storiti, in tedaj obstrukcijo pustiti, ali pa pustiti vladi, da potrdi na podlagi § 14 ogerski sklep na škodo avstrijskih narodov. Sicer pa tudi naša desnica ni prav varna, ker ogerske razmere vedno vplivajo na našo polovico, kajti če je bilo ondi mogoče uporni manjšini vreči vlado, mogoče bi bilo tudi pri nas. Torej je treba avstrijski desnici biti jako pozorni, ker smo v Avstriji vajeni gledati, da se križa volja narodov z načrti višjih.

Na Francoskem je ob precejšnjem razburjenju izpraznjeno mesto predsednika republike zasedel 61letni advokat dosedanji senatni predsednik Emil Loubet, zagrižen republikanec od glave do nog. Marsikdo je pričakoval, da ob smrti Faurejevi počni napeta struna na Francoskem. A zdi se, da monarhisti niso bili pripravljeni na to naglo smrt in da zato niso mogli položaja izkoristiti.

Sobotna volitev v Versaillu je bila jako burna. Loubeta so psovali, da je Dreyfussard, da je imel svoje roke v panamski gnojnici, kar ni niti tajil. Kandidat protirepublikancev je bil zmerni republikanec Meline, ki je dobil 270 glasov; Loubet je dobil 430 glasov. Senator Déronlede je mej volitvijo zaupil: „Jaz ne volim, ker narod ima pravico voliti predsednika!“ Po končani volitvi je prišlo do ovacij za Loubeta pa tudi do demonstracij, ki so se te dni ponavljale v Parizu. Klic „Živila armada“ je večkrat preglasil druge klice.

Novemu predsedniku očitajo, da ni posebno nadarjen mož. Zamerijo mu, da se v svojih izjavah ni zadostno spominjal armade, ki je Dreyfussovcem trn v peti. Loubet pa zagotavlja, da bode storil vse, da oživi zopet slovo v republikanskih vrstah. Da bi zjedini Francijo, to se mu gotovo ne posreči. Proti možu ki se niti ne opraviči ob vsklicu „Panamist!“ bodo monarhisti razvili lahko živahno delovanje. Mnogo je na Francoskem odkritih protirepublikancev, še več pa prikritih. Izid glasovanja v Versaillu nikakor ne izključuje možnosti, da nekega lepega dne francosko ljudstvo ne zaupije: „Republika je mrtva, živel kralj!“

Izvirni dopisi.

Iz Rovt nad Logatcem, 20. febr. — Gospod urednik! Če ne veste še, kako grda je nesloga, pridite k nam v Rovte, pa Vam jo pokažemo. Od logaške železniške postaje pa do „Popita“, četrta ure pod Rovtami na severni strani, imamo lepo novo okrajno cesto (5% bi bila lahko še boljša, t. j. lepše speljana). Potem se pa cesta neha in koklja naj me brne naravnost v mojo rovtarsko bučo, če ni sama, da Vam povem, gola strpenska nesloga kriva, da se od omenjenega „Popita“ naprej ta okrajna cesta ne podaljša proti Žirem, bodi

Zmes.

Potrpežljivim ljudem za kratek čas nabral P. Iskra.

V obče je znano, da se ljudje najraje norčujejo iz tega, kar najmanj poznajo. Če poslušamo mladiča, ki govori zaničljivo, recimo o katoliški veri, se s par vprašanji lahko naglo prepričamo, da se mu „pojmi mešajo“. In kar velja, recimo o veri, velja tudi drugje, velja o različnih vejah vede itd. Botanik se rad ponorčuje iz filologa, filolog iz pravnika, pravnik iz medicince in narobe, tako gre stvar dalje, in zakaj tako? —

Odgovor je kratek: Ljudem manjka pravega, širokega obzorja. Pravnik ima samo pravniško obzorje (ki pa bi bilo zelo veliko, da bi si ljudje hoteli prisvojiti v resnici prave pojme in zaklade o tej znanosti), medicincec ne pozna drugih strok in v obče tudi nima časa brigati se za druge stvari, ki morda ne spadajo ravno v njegov delokrog itd. Ljudem manjkajo vsakako pojmi in vendar hočejo govoriti o vsem, posebno seveda, če so v družbi, kar se navadno čisto dogaja, kajti človek je kaj rad zoon politik ali animal sociale. Mnogo vzroka, da pri velikem napredku vseh ved pojedinca le s težka ostane na površju pojmov in se ne potopi

v tem vesoljnem potopu, je pač to, da imamo premalo popularnih, poljudnih člankov o različnih znanstvenih vejah, kateri članki bi dobro došli navadnemu priprostemu človeku, pa tudi — recimo olkancu, ki nima v prostih urah časa, ubijati se morda z učenimi knjigami te ali one stroke samo v ta namen, da bi ne bil ali ne postal jednostransk. Lahko umevno, v poljudnem slogu pisani članki so zelo koristni in potrebni posebno pri malih narodih, kjer se tako rade vgnezdijo napake velikih narodov in se isti radi posnemajo, tako da se končno pozabi domači narod in se delovanje mnogih ne more imenovati koristno onemu narodu, iz kojega srede so prišli.

Ne bilo bi napačno, ako bi včasih i pri nas mogli čitati kake poljudne članke, recimo v apologetičnem slogu, ki zagovarjajo ali pa pojasnjujejo važnost te ali one znanosti, tega ali onega vprašanja; če drugemu ne, taki članki vsaj vzbude koga, da se začne za to ali ono stvar bolj zanimati.

Vse vprek se n. pr. pri nas norčuje iz filologov, iz korenopoljcev, knjižnih moljev itd. Kdor le ume zapisati pravilen stavek, bo že pisal o tem, da smo Slovenci filologičen narod, in kazal s ponosom Kopitarja, Miklošiča, Cafa,

Škrabca itd. No, to je sicer lepo, da vemo, kaj so delali naši predniki, vendar to ni ravno popolnoma opravičeno, da se povzdigujejo mej „filologične“ narode. Kakšne lastnosti pa bi tak narod moral imeti? Kje je sploh kaj tacega na svetu? In filologičen narod naj bi bili Slovenci zato, če je bil Pohl in tudi slovničar, oče Hypolit, Zelenko, Murko in drugih mnogo.

Pogledati je treba, kaj so ti vse napisali, in kar so napisali, kako so napisali. Kdor vsaj nekoliko primerja dela naših slovničarjev s podobnimi deli pri drugih narodih, vidi, da ravno Slovenci še nismo tako imenitni, kakor hočemo biti. To je res, tujih jezikov se lahko učimo, ali kaj ima to opraviti s „filologijo“? Največji poliglotje niso navadno nikaki filologje, in sploh jezikov, katerih morda gladko ne govoré, ne poznajo, in zopet narobe mnogo slavni filologov zna in je znalo le malo jezikov. — In potem, kaj so n. pr. suhe forme nasproti življenju, kaj je življenje jezikovo, kaj je jezik? Zakaj govorimo? Na take in na mnogo podobnih vprašanj mej „filologičnim“ slovenskim narodom najbrže še ni nikdo mislil in vendar spadajo taka in podobna vprašanja ravno toliko, če ne bolj, v jezikoznanstvo, kakor v modroslovje. In vendar so taka vprašanja zelo važna, in kar je mnogo,

si po Sovri ali pa Račevi, akoravno vsi nižji in višji uvidijo živo potrebo podaljšanja te ceste: Veste, tam v Žireh se dela neznansko za občni blagor, kar se tiče ceste. Tudi te mora koklja breniti, ki jo ovirajo brez uzrokov. Vsak pameten človek uvideva nje živo potrebo, pa, šment jih pogruntaj, nesloga in zopet nesloga žirovskih mož prvakov je kriva, da smo ločeni kakor bi se bili res kdaj smrtno skavsali ali sovraštvo si prisegli. Toda pomlad se bliža. Naš slavni deželni zbor se snide gotovo pred Veliko nočjo in takrat, če ni že vse začarano, upamo in se nadejamo, da nastopijo naši gg. deželni poslanci in povedo v tej zadevi „eno pametno“, ki bo tudi kaj izdala. Pričakujemo potem tudi komisijo za to cesto od višje strani ter upamo, da se ne bo pustilo naših zapuščenih davkoplačevalcev na cedilu.

Občine in vasi brez dobrih cest so mrtve. Može pa, ki ovirajo dobre naprave na korist kmetom brez pametnih uzrokov, nehajo biti moške.

S Koroškega, 22. febr. — „Sl. Narod“ se jezi, da se mu noče pokoriti konsumentni narod slovenski, ni mu prav, da narod noče duhovnikov zavreči, nevoljen je, da se primorski župani shajajo brez njegovega dovoljenja, huduje se, da ljubljanski knezoškof namerava ustanoviti slovensko in krščansko gimnazijo za krščanski slovenski narod. Jezi se lahko za take stvari, ker nima družega opravila. Mi Korošci imamo druge skrbi. Podobne so „Narodovim“ le v tem, da se tudi mi bojimo konsumentov, namreč Nemcev, ki nas na vsak način hočejo konsumirati.

Dr. Tavčar je tedaj postal ponižen sluga liberalni misli in na ta način, pravi, je prišel naprej, je postal napreden. To je tudi istina. Mi ga opazujemo že nekaj let sem. Nekdaj je izdajal ilustrirani list „Slovana“. Z veseljem smo čitali ta list, ker nas je navduševal za lepo idejo slovansko. Kaj bi bilo, ako bi bil takrat kdo od njega in g. Hribarja zahteval, da naj v „Slovanu“ priobči članek o zvezi z Nemci? Tudi o liberalnih slugah list ni pisal. Tedaj gotovo napredek!

Veseli nas, ko čitamo, kako je ljubljanski knezoškof dr. Jeglič naklonjen narodnim društvom. Dve društvi sta nam posebno potrebni: „družba sv. Cirila in Metoda“ in „Naša straža“. Vsak pravi narodnjak dandanes veliko žrtvuje v dobre namene, a plemenito je narodno delo in zato pojdite le naprej za plemenitim vodnikom dr. Jegličem.

Dvoje oseb bi Vam koroški Slovenci radi poslali nazaj v Ljubljano: našega Slovence sovražnega vodjo učiteljske pripravnice in njegovo nemškutarsko nervozno soprogo. Kar ta dva počenjata, je že od sile. Vedno sta na cesti, kakor bi bila najeta potovalna učitelja, in povsod delata propagando za nemštvo, dasiravno nista nemške krvi, razen če mešana slovensko-češka kri dela Nemce.

tudi zanimiva, pri teh ne more nikdo nagnati koga s korenopoljcem! Tu pride marsikaj na vrsto, kar more uporabiti n. pr. krščanski apologet, marsikatero vprašanje je iste, če ne večje važnosti iz katerekoli druge znanosti. — Govoriti o jeziku, posebno o materinem, še znamo, ako je treba braniti njegove pravice, v šoli in uradu, ali take obrane so zidane navadno na jako plitvih tleh, večinoma samo na tako zvanem domovinskem ali narodnem čustvu. Ko bi nastopil proti nam kak velik filolog, o katerem vemo, da se ukvarja celo življenje samo z jeziki, ter nam oporekal, sem prepričan, da bi naše modrovanje bilo kmalu končano. Zadenemo namreč na kamen, na oviro, o kateri sem govoril koj od začetka, trkamo se s „pojmi“, pojmi nam niso jasni ter tavamo kot popotnik v črni noči brez luči t. j. blodimo. In s temi pojmi je povsod težava, kaj ne da, dragi čita'elj, če še nisi o ti težavi prepričan, moreš se uveriti vsaj nekoliko še danes, da je tako.

Slavni egiptolog Lepsius je jedenkrat rekel, „da se jeziki opuste ali menjajo kakor obleka.“ No, poreče kdo, ki rad verjame, kar reče kak velikan, bo pa že tako. In še rajše bo večina pritrdila besedam „velikega“ nemškega filologa, Lach-

Kdaj pridejo že za nas boljši časi? Kdaj pride že ministerski predsednik grof Thun od obljub do izvršitve besedice „thun“? Če bomo Slovenci bolj vkup držali, bolj se nas bodo na zgoraj bali in prej pravic nam dali. To je naše mnenje.

Iz zlate Prage. Dne 20. svečana. (Za Ivanom Kunšičem.) Tako čudno so se glasila poročila o njem, odkar se je nastanil na Dunaju. Kar nič ni mogel biti zdrav! Često se mi je zdelo, da se mu hoče Dunaj osvetiti, ko je zapustil zlato matičko Prago, to krasno slovansko metropolo, ki bi bila rada postala njegova druga domovina — boljša nego ona tam na jugu!

In stolno mesto se mu je osvetilo — strašno . . .

Vedeli smo vsi njegovi prijatelji, da ne more premagati boleznii vzlic svoji korenjaški postavi; videl sem to sam, ko sem se poslednjič razgovarjal z njim v bolnici, a vendar smo mu dajali upanje, da se brzo ozdravi . . . pač zato, da smo sugerovali sami sebi — neresnico, ker nas je resnica preveč pekla, bolela. —

Kako sva govorila še četrti, tretji, drugi dan pred smrtjo! „Prihodnji teden pojdem že domov . . . Videl bom zopet Triglav, domače planine. To me okrepča. Prihodnjo jesen pa zopet na študije. Doktorat — potem na Rusko in razne druge univerze, da se izobrazim za bodoči svoj poklic na slovenski univerzi . . .“ Pravil mi je o svojih načrtih — poln najboljših nadej — a smrt je že čakala nanj in ga ulovila, baš ko je mislil, da prične z delom prav energično . . .

„Izvestja muz. društva“, „Ljublj. Zvon“, „Slovenski List“, „Edinost“, „Slovanski Svet“, „Slov. Narod“, „Slovanska knjižnica“ so priobčevali njegove dopise, razprave, beležke, prevode iz češčine, humoristiško-satirične črtice. „Vestnik starožitnosti“ od Niederla, „Ottův slovník naučný“, „Nova Doba“ so ga prosili za članke, razprave in referate. Rad je ustregel vsem; saj so bile njegove sile uprav ogromne. Za „Slov. Matico“ je pripravil obširen spis „Doneski k zgodovini književne zveze med Čehi in Slovenci“, za koji je zbiral materijal lani celo leto v Pragi, zaradi kojega je potoval v Krakov in v Lvov in bi bil šel letos v Monakovo. . . . Lani mu je nagradil grof Harrach veliko delo o slovanskih krajevnih imenih na Tirolskem, ki bo pa najbrže še dolgo ostalo v rokopisu, dasi so je zelo hvalili vseučiliški profesorji Pastrnek, Polivka i. dr. Paše je zapustil celo kopo zapiskov posebne vrednosti za jezikoslovca.

Kot mladega učenjaka so ga zelo cenili njegovi profesorji. Dr. Polivka se je z njim razgovarjal kakor s svojim tovarišem; dr. Pastrnek ga je imenoval prvega, najboljšega slavista med svojimi učenci; prof. dr. Niederle mu je pisal „milý pane kollego . . .“ Gebauer, Zubatý, Jagić — ti vedo oceniti njegovo smrt, izgubo, ki je zadela stroko slavistike . . .

manja, ki je rekel nekoč, „da ne razume, kako se more kdo pečati z jeziki, ki nimajo nikake literature“.

Komur je jezik samo sredstvo, da spozna različne literature, ali pa, da popravlja z njegovo pomočjo pokvarjene stare tekste, ta bo gotovo pritrjeval Lachmannu, kakor oni Lepsiju, ki sicer smatra jezik kot samostojno vedo, vendar se pri tem ne ozira na človeški duh.

S takimi — recimo jim strogo filologičnimi — nazori bi gotovo ne bil zadovoljen Vil. Humboldt, če bi še živel. Ljudem takih nazorov bi on odgovoril, kar je tolikrat povdarjal, da jezik ni nikak *šogor* — nič gotovega, — ampak *življenje*, ki bi se mogla po njegovih mislih smatrati za podlago vsega duševnega delovanja, lastnost, ki prav za prav loči človeka od živali. Sicer bi mogli zadeti tu ob drug kamen, ki je dolgo kljubal učenim ljudem, je-li misliti mogoče brez besedij, ali z drugimi besedami vprašanje: zakaj človek sploh govori, ali zato, ker misli, ali pa narobe: misli, ker govori. Dasi se rešitev tega vprašanja zdi jasna ko beli dan, vendar še danes dela „preglavice“ gotovim učenjakom, katerim ni za resnico. (Konec prihodnjic.)

In koliko je revež trpel! Videl sem ga. Srečen Ivan, da se je rešil neznosnih bolestij! Vsaj se mu ni treba bati, da bi ga zadela duševna smrt, dočim bi telesno še prospeval! — Srečen Ivan, da je zapustil nesrečni dunajski cinizem, o katerem mi je tožil v pismih. . . . Srečen Ivan, ker ne bo pozabljen! Mnogo src Te je ljubilo — in meni je to v tolažbo, da nisem sam, katerega je Tvoja smrt zadela v dno duše . . .

„Na krátkou se Jenom dobu
naše cesty skřížovaly,
a zas osud prisný volá
abychom si s Bohem dali.“

S Bohem dali, s Bohem dali —
jak to smutně zní, až k pláči —
— Vsak se již v ty mladé oči
plno rosné vláhy tlačí.“

Ant. Dermota.

Politiški pregled.

Sprava z Nemci, s katero je vlada barantala, je menda pokopana. Nemški deželni poslanci se ne udeležijo zasedanja češkega dež. zbora. Kako mnenje vlada tudi v krogih, na katere je vlada pri „spravi z narodi“ računala, kaže članek nemškoliberalnega veleposestnika grofa Stürgkha v „Tagespošti“. Stürgkh pravi, da bi Nemci storili veliko politično napako, ko bi sedaj odnehali. Dokler Nemci stoje v bojnih vrstah, ne smejo pričeti mirovnih pogajanj, dokler obstaja zistem, katerega pobijajo, in osebe, ki ga vzdržujejo. Vsako polovičarstvo slabi nemško stališče in jači Slované. Res, ko bi Nemci dobili vse, potem bi bil pa mir! Moravski Čehi so to tudi spoznali in poslanec Stransky je že izjavil, da Nemci hote samo tako spravo, ki bi ohranila vso njihovo krivično posest in ki bi Slovanom vzela še to, kar imajo.

Tržaški slovenski poslanci so predložili te dni ministerskemu predsedniku spomenico, v kateri so stavili in utemeljili te zahteve: 1.) zahtevajo ustanovitev okr. glavarstva za vseh 6 volilnih okrajev v tržaški okolici, 2.) da se razširi delovanje drž. policije na te okraje, 3.) da se ustanovi za nje c. kr. davčni urad, in 4.) da se spremeni volilni red za državnozborske volitve v mestu in okolici.

Jezikovne naredbe za Šlezijo so se razširile tudi na finančne urade. V Primorju imajo Slovenci velik križ ravno s finančnimi uradi. Na jugu vlada noče ničesar videti.

Nabiranje vojaških novincev je za letos dovoljeno po § 14.

Hrvatski sabor je preložen. V predzadnji seji je opozicija po dr. Derenčinu uložila adresso proti razmeram na Hr. atskem. Do razprave seve ni došlo.

Na Srbskem vladi prede, ker ji nedostaje denarja. Srbiji nihče več ne zaupa. Vlada hoče najeti posojilo 50 milijonov gld., a bankirji ponujajo samo 11 in pol milijona za 50 milijonov. Skoro gotovo bode vlada te pogoje sprejela, ker Obrenoviči morajo imeti denar tako ali drugače.

Pogreb Faurejev je bil v četrtek ob krajevskem sijaju. Značilno je, da so gledalci na mnogih mestih člane kasacijskega dvora vsprejeli s klici: „Živela armada!“ Ruska deputacija je bila vsprejeta s klici: „Živela Rusija!“ Rusi so položili na Faurejevo krsto venec z napisom: „Našemu prijatelju in zavezniku.“ Zbornica je za pogreb dovolila 160.000 frankov in 80.000 frankov za maše zadušnice.

V nemškem državnem zboru je poslanec Jebgen zahteval, da se na državne stroške ustanovi zaklad v pospeševanje nemštva na vshodu.

„**Bismarckov Dom**“ hočejo postaviti Nemci v Berlinu. V njem naj bi bilo vse, kar se naša na Bismarcka, torej nekak Bismarckov muzej. Da bi bilo za Bismarckove čestitelje cenejše, zahtevajo, da naj palačo zgradi nemška država.

Španija bi rada prodala Karoline, Marijone in otok Palos, ker nimajo po izgubi Filipin za Španijo nobene vrednosti več.

Manilo so hoteli filipinski vstaši 22. t. m. zažgati. Ogenj so podložili na treh mestih. Mnogo požigalcev je bilo usmrčenih. Vstaši so ognjegascem rezali cevi. Škode je 1/4 milijona

dolarjev. Izdal se je ukaz, da morajo vsi domačini ob 7 uri zvečer biti doma.

Iz Washingtona se poroča, da je reprezentantska zbornica z 219. proti 34. glasom sprejela zakon, po katerem je Španski za odstop Filipin plačati 20 milijonov dolarjev.

Kretska narodna skupščina je izvolila predsednikom Sphakinakisa.

Domače novice.

Upravništvo „Slov. Lista“ prosi gospode, katerim smo poslali dopisnice, oziroma nakaznice, da se nam odzovejo tekom tedna. Današnje številko smo izdali, da bolj ustrezemo. gg. naročnikom.

Osebnosti. Občina Vel. Poljane je izvolila knezoškofa dr. Jegliča, svojim častnim članom v priznanje zasluga, ki si jih je pridobil za ustanovitev samostojne fare na Vel. Poljanah. — Nadzorstvo nad poučevanjem veronauka bode na gimnaziji in realki izvrševal gosp. knezoškof dr. Jeglič sam, nadomeščal ga bode generalni vikar Flis, na pripravnici bode nadzoroval prof. Anton Zupančič. — Kunšičevo smrt je povzročil abces, ki se je naredil na možganih. Profesor dr. Weichselbaum je konstatoval, da je to jako redek slučaj. — G. Alois Dzimski razglašča, da je izstopil „aus dem südostmärkischen Pressausschuss“. Ne verujmo! — Zač. davčni nadzornik g. Karol Bihlmeier je imenovan stalnim davčnim nadzornikom, finančni konceptni praktikant gosp. Valentin Zun zač. finančnim koncipistom, zdravnik v Pragi gosp. dr. Gustav Mach dež. okrožnim zdravnikom na Grosupljem in računski asistent v Brixleggu g. Iv. Breunig blagajniškim kontrolorjem pri rudniškem ravnateljstvu v Idriji.

Interview je imel neki naš urednik s tistim „Narodovim“ urednikom, ki je bil oni dan tako srečen, da je izvlekel iz drž. poslanca dr. Ferjančiča imenitno novico, „da je obstrukcija prava parodija parlamentarizma“ in „da nastanejo v doglednem času normalne razmere“. Naš urednik je pa izvlekel iz „Narodovega“ kolege še neko bolj imenitno novico, da bode namreč „Narod“ po vrsti objavil interviewe z vsemi poslanci svoje stranke. V doglednem času pride tedaj na vrsto g. Kušar, o katerem je znano, da ima vso višjo politiko v mazincu. Prav za prav bi pa bilo škoda, ko bi potem odkrival skrivnosti še kak drug poslanec, ker bi se za Kušarjem utegnili le osmešiti. Z največjo napetostjo čaka svet na izjave zastopnika deželnega stolnega mesta Ljubljane. Brez šale! Treba te orakeljne le prav razumeti! Če je precej potem, ko je „Narod“ objavil interview z dr. Ferjančičem, padel Banffy, provzročitelj ogerskih nenormalnih razmer, je mogoče, da Kušarjeve izjave v doglednem času vržejo kakega ministra na Švedskem.

Doslednost? Malovrh sedi v uredništvu „Slov. Naroda“ ter je menda tudi urednik „Novic“. V „Narodu“ na povelje dr. Tavčarja pisari proti kmetiskim zadrugam in konsumnim društvom, v „Novicah“ pa iz peresa Iv. Kača objavlja članke o važnosti in potrebi kmetiskih zadrug. Oj ljuba doslednost, kje si doma? Malovrh visokoučeni te pač ne pozna! — Tako piše „Primorski List“. Da se spozna še bolj zamotana štrena, povemo, da je lastnik „Novic“ ces. svetnik Murnik, pristaš „Narodove“ stranke in predsednik „Trgovskega pevskega društva“ v Ljubljani. Taka konfuznost je na Kranjskem tam, kjer se ne ve, za kaj se gre!

Vabilo na javen ljudski shod, kateri bode v Zagorju ob Savi v nedeljo 26. februarja ob 8. uri popoldne v gostilni „pri Medvedu“. Vspored: 1.) O volilni pravici delavcev v deželni zbor in občinske odbore; 2.) Bratovska skladnica in konsumno društvo; 3.) Tophška šola in delavci; 4.) Cesta za Savo in most čez njo. 5.) Razni predlogi. Ker se bodo na shodu obravnavala le gospodarska za vse delavce koristna vprašanja, vabi združene delavce in njihove prijatelje k obilni udeležiti — sklicatelj Škerjanec.

Slovensko gledališče. Včeraj je gostovala na našem odru heroína zagrebskega gledališča gospa Marija markiza Strozzi-Ružička v „Mariji

Stuart“. Ocenimo priobčimo prihodnjic. — Jutri se poje opera „Fra Diavolo“. To bode odhodni večer vrliga domačega tenorista gosp. Rusa. G. Rus je 8 let bil požrtvovalni član slovenske opere ter je neprestano z velikim uspehom nastopal v tenorskih in baritonskih partijah, ali pa v zboru. Želimo, da ga občinstvo pri odhodu dostojno počasti. G. Rus odhaja v Djakovar k škofu Strossmayerju. Tako gre zopet iz domovine dobra domača moč.

Malovrh — kriminalist. V Lillu na Francoskem dobili so v nekem katoliškem samostanu mrtvega dečka, na katerem so se poznale sledi groznega hudodelstva. To je fakt o tej stvari, nič drugega. „Narod“ je po židovskih časopisih hudodelstva obdolžil brata redovnika. Dolžil ga je s tako prepričevalnostjo, kakor bi bilo že vse dokazano, da je brat Flamidien hudodelec. Trosil je laž, da se je v konviktu dogodilo 14 (!) podobnih slučajev. Hotel je „Narod“ kompromitovati duhovnike sploh in naš škofov „konvikt“. Ali je potem čuda, če se strankarstvo na Kranjskem po takem pisarjenju ne umiri, ampak njega valovi naraščajo vedno višje? Bratu Flamidienu še ni nič dokazanega. Lažejo, da se je strahu zgrudil pred žrtvijo na kolena, pač pa je res, da je otrokom zapovedal moliti, da se hudodelec najde. Hudodelec bode skoro gotovo med onimi stotinami delavcev, ki so bili takrat v samostanu. Dolžnost „Narodova“ bi bila, poročati objektivno, ne pa hudodelstvo še pomnoževati. Ako bi bil brat Flamidien res kriv, potem bi tudi mi poročali resnico z zavestjo, da se mej vsakim stanom najde nekaj ljulike, tudi mej advokati in — žurnalisti.

Iz Škofje Loke se nam poroča: Prijetno nas je iznenadila novica, da so v Ljubljani vendar zmagali slovenski gasilci in da gasilno društvo prvega slovenskega mesta dobi slovensko poveljevanje. Čestitamo pogumnemu moštvu. — Tukajšnji kovač Tomaž Peternel je te dni vjel v past sedemdeseto vidro. Mož veliko koristi ribištvu. Ni čudo, da nam ribe redko pridejo pod zobe, ker čaka na-nje ob naših vodah toliko sovražnic.

Glas iz občinstva. Posestnik iz Strelških ulic v Ljubljani nam piše, naj opozorimo mestni magistrat, da se sedaj, ob času, ko se drevje obžaguje, spomni tudi drevoreda v Strelških ulicah. Veje segajo tu tako daleč na cesto, da z mrvo ali slamo visoko naloženi vozovi puste precej blaga na vejah. Ta nedostatek se lahko odpravi z neznatnimi stroški.

Deželnozborna volitev v Gorici bode precej zanimiva. Doslej sta dva kandidata. Pajerjev sorodnik dr. Camillo de Egger in duhovnik dr. Zanetti, katerega bodo podpirali menda tudi Slovenci. Pravijo, da Pajer postane deželni glavar, potem se usede Egger na izpraznjeni stol deželnega odbornika. Tako se podpira „žlahta“.

Na Goriškem slovenski kmetje pridno snujejo zavarovalnice proti neugodam pri govedih. „Narodu“ tudi to ni povšeči. Prišel je že godrnjati. Goriški listi pravijo, da takemu razdiraču ne bodo odgovarjali. In samo za razdiranje se gre „Narodu“. Ljubosumen je, da se drugod poraja toliko gospodarskih idej, v njegovi glavi pa ničesar. Gospodarsko delo za slovenski narod menda „Narod“ razume tako, da se morajo nemškutarjem na Kranjskem preskrbeti mesta v zastopih, ki bi morala biti v slovenskih rokah. Na ta način je jedino narodno-gospodarsko delo „Narodove“ stranke na Kranjskem deželni šolski svet, v katerem narodno stranko še vedno zastopa dr. Schaffer.

Narodno gospodarstvo. V „Edinosti“ pozivlja nekdo, naj se v Trstu ustanovi domača tovarna mila. Ondi dobro izhaja 12 tovarn, ki niso naše, menda bi izhajala tudi jedna, katero bi podpirali izključno Slovenci. Tržaškim Slovincem ne manjka podjetnosti, zato se nadejamo, da ne ostane samo pri načrtu. Za to tovarno naj zraste iz tal tovarna črnica! — Dne 13. t. m. so si koroški Slovenci osnovali prvo kmečko zadrugo za Sinčoves in okolico. Zadruga si bode še letos ob kolodvoru v Sinčivesi postavila svoje zadržno skladišče.

Učiteljska deputacija je bila dne 18. t. m. pri finančnem in naučnem ministru. Slovenske učitelje je zastopal načelnik slovenske učiteljske „Zveze“ g. Jelenec. Deputacija je izrekla, naj se učiteljem zagotove dohodki, slični onim državnih uradnikov nižjih štirih činovnih razredov. Dejal se jim je, naj dežele najprej pomagajo in finančni minister je naravnost povedal, da ni zato, da bi država prevzela šolska bremena Torej — nič vspeha?

Organizacija dunajskih Slovencev se bode menda vendar pričela razvijati. Za nižje sloje slovenske se ondi doslej ni nihče brigal. Sedaj so se oživeli nekateri pogumni možje tudi iz teh slojev ter priredili zabaven večer, katerega se je udeležilo okoli 200 oseb. Došli so na zabavni večer tudi velikošolci. Nameravajo ustanoviti „Slovensko bralno društvo“. Kdor se za stvar zanima, oglasi se naj v gostilni S. Regoršek, VI. Millergasse 12, „Tabakspfeife“. Le vrlo naprej!

Kinematograf „Excelsior“ je prišel v Ljubljano ter se nastanil v zimskem salonu pri Maliču. Predstave bodo vsak dan in vsako uro od 4. ure popoldne do 8. ure zvečer. Podobe so nenavadno lepe ter je obisk priporočati vsakomur.

Ustrelil se je na Dunaju jurist Peter Sche mer l, sin dvornega svetnika Schemerla pri kranjski deželni vladi. Pravijo, da se je ustrelil radi dolga 50 gld.

44 let v deželnih zavodih za umobolne je bil pekovski pomočnik Janez Bernot iz Ljubljane. Te dni je, umrl star 79 let. Dežela je zanj potrosila skoraj 10.000 gld.; preživel je v blaznici 15.984 dnij.

Na cerkniški pošti imajo jako radi naš list. Za danes rečemo le: List naj se pravočasno oddaja naročnikom! Kdor agituje, da se na naš list ni treba naročiti, naj ga tudi ne bere!

Za drugo deželno norišnico pri Celju se poteguje celjski mestni zastop pri deželnem odboru štajarskem. Celjskemu mestnemu zastopu gotovo ni toliko za novo deželno norišnico, kakor pa za one nemške uradnike, katerim bo deželni zbor poveril vodstvo zavoda. Jetično celjsko Nemštvo potrebuje novih življenskih močij.

Dijaški dom v Celju. G. dr. Josip Serneck, odvetnik v Celju, je dne 20. febr., ko je slavil s prijatelji v Čitalnici svoje odlikovanje, izročil celjski dijaški kuhinji hranilno knjižico, glasečo se na 500 gld., kot prvi dar za zidanje slovenskega dijaškega doma v Celju.

Drobne novice. Pri volitvah v sevniški okrajni zastop so zmagali sami narodni kandidati. — Pri dopolnilni volitvi v koroški deželni zbor iz skupine veleposestva je bil izvoljen V. Gorton, župan v Strassburgu, strasten nacionalc. — Za jubilejsko dijaško ustanovo v Trstu so nabrali doslej 3712 gld. 86 kr. — Mestni višji dekliški šoli v Ljubljani je cesar dovolil, da se sme imenovati „Cesarja Franca Jožefa mestna višja dekliška šola“. — V Ameriko se je s Kranjskega pred 4 tedni preselilo 42 oseb, v domovino se jih je povrnilo 17. — V črnomeljskem okraju bodo letos ustanovili 12 strelišč proti toči. — Električno železnico v Ljubljani bode tvrdka Siemens & Halske speljala od južnega kolodvora čez Dunajsko cesto, Prešernove ulice, Mestni in Stari trg do dolenskega kolodvora.

Potrebna knjiga. V Hartlebnovem založništvu je v drugem natisu izšla knjiga: „Praktisches Lehrbuch der slovenischen Sprache für den Selbstunterricht“. Knjiga je delo g. dr. Karola Pečnika. Druga izdaja je znatno popravljena. Želimo, da bi vsestranski ustrezala! Cena elegantno vezani knjigi je 1 gld. 10 kr.

Stavbni načrteži (plani) s proračuni in kratek nauk o projekcijskem, situvacijskim in perspektivnem risanju. To jako koristno novo knjigo je ravnokar izdal s pomočjo „Pedagogičkega društva“ v Krškem g. Jos. Bezljaj, strokovni učitelj na meščanski šoli v Krškem. Knjiga bode dobro došla obrtnonadaljevalnim šolam. Zanimiv je odstavek o posebnosti slovanskih stavb. Hvaležno priznavamo, da so gg. učitelji

krške meščanske šole zelo delavni na slovstvenem polju in sploh izvedeni možje.

G. F. S. Vilhar, občeznani skladatelj v Zagrebu, rodom Slovenec, poslal nam je poziv, v katerem razglasa, da bode izdal svojo, z velikim oduševljenjem vsprejeto narodno opero „Smiljana“ urejeno tudi za klavir. Cena bode tej izdaji 5 gld. G. skladatelj prosi, da se mu naročniki javijo po dopisnici, ker je treba vedeti, koliko bode naklade.

Čudni poštni pečatniki: „Tupalič“, vas pri Preddvoru. Kraj se imenuje Tupaliče in ima zvezo s pošto v „Kanker“ in „Seebach“. Tudi pečat s Zola ima dovolj prostora za Col ali Podvelb. In Lukovitz?

Krški samostan na Koroškem, jeden zgodovinsko najbolj važnih krajev, kar jih imamo Slovenci, so kupile benediktinke od kanonikov v Celovcu. Na oltarju matere božje v Krki je zasijal Slovencem prvi svit prostosti, ko jim je dala blažena Hema v svoji oporoki pravico, da se lahko odkupi prvorojenec suženjstva.

Društva.

„Naša straža“ je otvorila svojo pisarno na Turjaškem trgu št. 1 v pritličju. Uradne ure so vsak dan od 2.—4. ure popoldne.

Odbor „Slov. katol. delavskega društva“ se je v seji dne 17. februvarja 1899 tako le sestavil: za načelnika bil je jednoglasno izvoljen Josip Gostinčar, njegov namestnik Ziller, zapisnikar Moškerc, blagajnik Trefalt, odborniki so: gg. Avšič, Jeraj, Kos, Vončina, Zabavnik in Šuster.

Kmetijsko društvo v Dobrunju bode zidalo lastno zadružno hišo. Društvo je pozvalo Gospodarsko zvezo v Ljubljani, da kakor najprej mogoče zasnuje centralno skladišče v Ljubljani. Čisti dobiček je društvo razdelilo z odbitkom za rezervni zaklad po 2%.

Drugi Glasbeni večer v Novem mestu bode danes. Tretji Glasbeni večer bode 24. marca t. l. Glasbeni šoli so darovali: Krško mesto 10 gld.; g. L. Svetec, c. kr. beležnik v Litiji, eno delnico „Narodnega Doma“ v Novem mestu. Jednake delnice so doslej darovali še šoli Glasbene Matice: gosp. dr. Papež, A. Kupljen, Kristina Volčič. Dol pevskega društvu: gosp. dr. Ferjančič, Flor. Zorko.

Javen shod priredi jutri popoldne politično društvo „Edinost“ v Šmarjah pri Kopru. Shoda se udeleže tudi nekateri poslanci. Pogovor bode med drugim o predstojajočih občinskih volitvah.

Vabilo k družbi sv. Mohorja. Društveni odbor kliče vse Slovence k obilnemu pristopu. Geslo naše za Mohorjevo družbo mora biti: „Ne nazaj, marveč vedno naprej in navzgor!“ Gg. poverjeniki naj tudi letos trudoljubno zbirajo po posameznih krajih krdela Mohorjanov ter jih vneta vabijo v kolo naše družbe, da je ne bo več slovenske hiše in rodbine, kjer bi se ne čitale Mohorjeve knjige! Knjige, katere se v družbeni tiskarni že marljivo pripravljajo, izidejo sledeče: 1. „Zgodbe sv. pisma.“ VI. snopč. 2. „Premišljevanja o presvetem Rešnjem telesu.“ Sosebno zanimiva bode tretja knjiga „Jagode.“ Knjiga za odraslo mladino. Stritarjeva knjiga „Pod lipo“ se je jako omnila slovenski mladini. „Jagode“ nadajujejo to delo s tem, da podajajo bolj odrasli mladini mnogo lepe zabave in zdravega pouka. Namizanih je v knjigi 56 pesmic, za temi se vsujejo 4 igrokazi, kateri se bodo lahko predstavljali na domačih odrih. Knjiga zaključuje poučna povest: „Jan k o Bože.“ Ta knjiga naj vabi v Mohorjevo družbo zlasti naše odrasle mlade in dekleta! 4. „Pobredba bomikom.“ 5. „Avstarija in nje otoki.“ 6. „Koledar“ za navadno leto 1900. Posebej se tem potom obračamo še do gg. slovenskih pisateljev z iskreno prošnjo, naj nikar ne zabijo naše družbe, marveč naj jo pridno zalagajo s plodom svojega uma in truda! Dostavljamo, naj se vpisovalne pole gotovo pošljejo do dne 5. marca, kakor zahtevajo društvena pravila, da se ogromno delo ob pravem času dodela in razpošlje. Bog blagoslovi na priprošnjo sv.

Mohorja skupno naše delo v prosep družbe in napredek národa slovenskega. Odbor.

Letopis slovenskih posojilnic za l. 1897. je ravnokar izdala „Zveza slovenskih posojilnic“ v Celju. V uvodu omenja že tudi posojilnice, ki so se ustanovile l. 1898. Na Kranjskem se je v preteklem letu število posojilnic pomnožilo za 9, na Primorskem za 8, na Koroškem 1. Slovenskih posojilnic, ki so član „Zveze slov. posojilnic“ v Celju, je na Koroškem 19, na Kranjskem 24, na Primorskem 10, na Štajerskem 28, skupaj 70. Slovenskih posojilnic, ki niso član „Zveze“ je na Kranjskem 39, na Primorskem 6, na Štajerskem 3. Vseh slovenskih posojilnic je 129.

Katoliška društva v Čehih so se združila v takozvano zemsko zvezo. Pač trden jez proti navalu socialne-demokracije!

Občni zbor „Slov. planinskega društva“ vršil se je dne 20. t. m. Predsednik gospod profesor Fran Orožen opisal je v občje delovanje društva. Nadalje je poročal tajnik gospod Josip Hauptman delovanje osrednjega odbora kakor tudi podružnic. Za danes naj omenjam kratko, da je bil osrednji odbor jako marljiv in tudi vse podružnice izvzemši „kamniško“. (Ali je Močnik zraven? Opomba uredništva.) Češka podružnica bode sezidala kočjo pod Grintovcem, „Soška“ podružnica kočjo na Krnu. Deželnemu odboru, mestni občini ljubljanski in vsem podpornikom društva izrekla se je najtoplejša zahvala. Došla sta dva pozdrava in sicer od Češke in Savinske podružnice. — Društvo imelo je v pretečenem letu 926 članov. Čistega premoženja ima društvo okroglo 6250 gld. in rešilo je društvo 590 ulog. To priča o neumornem delovanju osrednjega odbora. Priznanje za plodovito delovanje v prosep radovljiške podružnice izrekel je občni zbor nje predsedniku g. Robleku. — V odbor so bili voljeni po nasvetu gosp. prof. Borštnerja: gg. dr. Förster, Hauptman, prof. Laharnar, Lindtner, prof. Macher, Mandelj, Mikuš, profesor Orožen in M. Verovšek. Predsednika „Savinske podružnice“ gospoda nadučitelja Kocbeka imenoval je občni zbor častnim članom vsled nedosegljivih zaslug za to podružnico. Gospod profesor Borštner zahvalil se je v imenu vseh navzočih članov odboru za neumorno delovanje, na kar je gosp. predsednik profesor Orožen zaključil občni zbor. Slava vrlemu društvu, „naši planinski straži“!

Oklic slovenskemu občinstvu. S kolikimi vsestranskimi težavami se mora boriti slovenski dijak v tujini, ve popolnoma samo oni, ki je prestal isto borbo. Koliko idealnih načrtov mora pasti samo vsled materialnega pomanjkanja! Slovenci, ne pozabite svoje mladine, ki sedaj še nima v domovini ognjišča prosvete, ob katerem bi se zbirala z navdušenjem in katerega hrepeneč pričakuje. Ne pozabite te naše sadike na tujem, gojite jo s požrtvovalno ljubeznijo — njen sad bo trgala narod! Spominjajte se naše vedoželjne visokošolske mladine, spominjajte se podpornega društva za slov. visokošolce na Dunaju ob vsaki priliki, zbirajte zanje pri vseh shodih in sestankih — vaša je hvaležnost slovenske mladine in zavest, da ste pripomogli mnogih vzorom do vresničenja! Hitite z doneski, ker sedanjí dohodki ne zadoščajo več! — Odbor podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaju.

Razne stvari.

Nadvojvodinja Marija Immaculata je umrla na Dunaju. Bila je vdova po pokojnem nadvojvodu Karlu Salvatorju avstrijsko-toskanskem ter mati soproga nadvojvodinje Valerije.

Pomoč v sili in orožniki. Orožniki na svojih patroljah često naleče na nesreče, a ne morejo pomagati. Sedaj bodo orožništvo tako preosnovali, da bodo imeli orožniki s seboj naj potrebnejše reči za prvo zdravniško pomoč.

Velika nesreča se je zgodila na železnici v bližini Bruselja v Belgiji. Dva vlaka sta trčila s toliko silo, da je mrtvih 30 potovalcev, težko ranjenih pa okolu 50.

Iz Pariza so izgnali poročevalca „Neue Freie Presse“ dr. Frischauerja, ker je preveč

tendenčno poročal. Čudno, da se je kaj takega zgodilo na Francoskem, kjer vlada velika tiskovna svoboda.

„Glück auf!“ se imenuje igra iz delavskega življenja, katero je spisala soproga slovenskega državnega poslanca gospa Mara Čop pl. Berskova. Igra je imela na dunajskem jubilejnim gledališču velik uspeh. Naj bi se soproga slovenskega poslanca spomnila tudi slovenskega odra.

Nedeljski počitek v odvetniških pisarnah. Kakor poročajo „Ufädnicke listy“, uvedla je odvetniška zbornica v Pragi nedeljski počitek v čeških odvetniških pisarnah. Ta hvale vredni korak vrlih čeških odvetnikov naj si vzamejo slovenski advokatje v izgled!

Prodaja piva v steklenicah. V kratkem izide naredba, po kateri bode prodaja piva v steklenicah prosta, le za napolnjevanje steklenic s pivom treba bode posebne koncesije. Vsaka steklenica mora imeti zamašek, v katerem je užgana firma onega, ki je steklenico napolnil. Pivo v steklenicah s patentnim zamaškom bodo smeli prodajati samo gostilničarji.

Pred palačo Rotschildovo so bili 20. t. m. v Parizu veliki izgredi. Izgredniki so metali kamenje v okna.

V Parizu je umrl. Štefan grof Zamoyski. Pokojnik ima velike zasluge vzlasti za poljske privatne uradnike. Da bi izboljšal stanje privatnih uradnikov, žrtvoval je vse svoje dušne in telesne sile. V srcih zasebnih uradnikov si je postavil trajen spomenik.

V Ameriki nimajo tako pomladanskega vremena, kakor ga imamo pri nas. Poroča se, da so imeli ondi velikanske snežene viharje in točo.

Zopet razstrelbe cigaret. Iz Dubrovnika poročajo listom, da se je v tamošnji okolici zopet primerila jednaka nesreča, kakor pred kratkim v Dubrovniku. Že zopet se je dogodilo, in sicer nekemu gozdnemu čuvaju, da se mu je zapaljena cigareta razstrelila pod nosom. Vender pa to pot posledice niso bile tako hude, kakor v onem slučaju v Dubrovniku. Tudi v Trstu in Rovinju ste se primerili slučni nezgodi. Zato so ondi drama cigarete zaplenili. Zaplenjenih je bilo 9000 škatljic dram. V kateri tovarni so bile izdelane se še ne ve. Tobaku je primešan takozvani „Knallsilber.“

„Herrenvolk“. Pred kratkim je umrl na Nemškem bivši državni kancelar, grof Caprivi. Te dni pa so tatje okradli grob mrtvega kancelarja. Ukradli so namreč zlate čope od vencev, ki sta jih dala položiti nemški cesar in kralj Saksonski. In ta „Herrenvolk“ hoče očitati Slovanom, da so barbari in Hammeldiebe! Ko je bil pred leti shod nemških „Turnarjev“ v Monakovem, je izginilo mnogo zlata.

Žid se povsod vrine, vse doseže — v škodo krščanstva. Zato ščujejo kristijane proti kristijanom, da bi ne videli, kako jim ginejo tla pod nogami. Na dunajskem vseučilišču predava na pravniški fakulteti 14 židov, na fakulteti modroslovni (!) 23 židov, na medicinski fakulteti 58 židov. Cela ta „garda“ šteje torej 95 židovskih profesorjev. Vrhu tega je nameščenih blizo 150 židov kot asistentov na dunajskih medicinskih zavodih. Pa se potem ljudje še čudijo, zakaj podpirajo židje liberalizem in socialno demokracijo. S tem skrbe za svojo kožo. Ko bi ne bilo liberalizma in socialne demokracije, kmalu bi odbila zadnja ura židovskemu življu po vseh javnih uradih. Da se pa to ne zgodi, goji Izrael premnoge agente med kristijani.

Ženska medicinska fakulteta v Rusih je bila otvorjena l. 1872., a v teku 10 let je prišlo iz nje 221 diplomovanih zdravnic. Leta 1895. so imeli Rusi že 563 zdravnic, ki so večidel le privatno prakso izvrševale. Dandanes imajo Rusi približno 700 zdravnic.

Najnovejši roman grofa Leva Nik. Tolstega „Voskressenie“ začne v kratkem izhajati v ruski „Nivi“. To bo znabiti epohalno delo in bo investno kmalu prestavljeno do malega v vse evropske jezike. Češki sodasni prevod bo oskrbel P. Papaček.

Češka poštna terminologija. Pri c. kr. poštne ravnateljstvu v Pragi je dobil češčine posebno zmožen uradnik nalog, sestaviti češko

terminologijo za češko poštno poslovanje. Če ima peščica Lahov v Trstu pravico, v laščini poslovati, zakaj bi ne imelo čez sedem milijonov Čehov te pravice.

Najnovejše vesti.

Gospodarska zveza razpisuje mesto strokovno izobraženega vodje z mesečno plačo 100 gld. in drugimi dohodki, ker je društvu poljedelsko ministerstvo dovolilo 2000 gld. podpore. To je zopet velevažen napreden korak v gospodarskem združnem življenju, za katero si je pridobil načelnik dr. Šušteršič neprecenljivih zaslug. Baš zaradi tega obsojati je tem bolj napade „Sl. Naroda“ na našo gospodarsko organizacijo, kakor tudi na ministerstvo samo in ljudsko posojilnico, in prav tako sodimo mi, sklicevaje se na naše obvestilo v zadnjem listu, da zadene vsa krivda brezmiselne, škodljive polemike le „Sl. Narod“.

Shod slovenskega spodnještajarskega učiteljstva bode na podlagi § 2. dne 9. marca ob 11. uri dopoldne v celjskem „Narodnem Domu.“ Želimo najobilnejšega uspeha! Na shodu bode zastopan tudi „Slovenski List.“

„Adriatische Post“ je izšla 4. številka, z obilno prav zanimivo vsebino. Lahoni jih dobivajo v tem listu toliko po lažnjih ustih, da jih mora biti sram pred svetom. — Kavarne v Ljubljani naročajo vse možne nemške liste, le „Adriatische Post“ se ogibljuje. Ali je nikdo ne zahteva? No bene kavarne ne bi smelo biti brez „Adriatische Post“.

Za Prešernov spomenik bodo priredila slovenska društva ljubljanska skupno veselico. Prihodnjič obširneje.

Jezikovne naredbe se morajo po cirkularju višjesodnega sodišča tako tolmačiti, da je v nemških okrajih samo nemščina uradni jezik. v čeških pa samo češčina. V jezikovno mešanih okrajih se morajo reševati vse vloge v tistem jeziku, v katerem so bile pisane.

Cesar Viljem na spomlad ne pojde v Rim, kakor je nameraval. Zakaj se je skesal, se ne ve. Morda nima denarja?

Demonstracije o Faurejevem pogrebu. Po roča se še, da je Loubet moral slišati mnogo klicev „Panama“. Ko se je vojaštvo vračalo od pogreba, obkolila ga je množica demonstrantov. Poslanec Deroulede je prijel za uđdo konja generala Rogeta ter zaklical: „Vi spadate k nam! Naprej! Idimo v Eliseé. Deroulede in poslanec Habert sta po vojašnicah nagovarjala vojaštvo, naj se spunta. Dupuy je ukazal ju aretovati. Pri izgredih je bilo aretovanih okolu 200 oseb.

Denar in kredit.

Koliko denarja potrebuje svet? Predno moremo odgovoriti na to vprašanje, moramo vedeti, zakaj sploh rabimo denar. Hlapec, ki je v službi svojega gospodarja osivel, del je vsako leto nekoliko tolarčkov na stran, zaklenil jih je v svojo skrinjo, da se mu je naredil že precejšen kupček. Njegov drug je nesel polovico svojega letnega zaslužka v hranilnico, njegov gospodar si je z večletnim dobičkom zidal tovarno, gospodarjev sin je zabil v družbi tovarišev in tovarišic svojo dedščino. Našteli smo štiri vzglede, kako se porabi denar, pa vendar med zadnjimi tremi načini v istini ni bistvene razločka. Povsodi je denar ostal v prometu, dočim ga je prvi hlapec popolnoma odtegnil svetu. On si je nakupičil zaklad, ki nič ne raste.

V prejšnjih časih, ko so bile varnostne naprave zelo redke ali pa preveč slabe, bila je ta prva poraba denarja, namreč takozvano zbiranje zaklada, povsem običajna. Dandanes nahajamo sličen pojav pri rezervnih fondih raznih bank in hranilnic, sicer pa spravljajo imoviti ljudje denar na tak način le pri velikih gospodarskih krizah.

Glavna poraba denarja tiči v plačevanju. Denar je v prvi vrsti plačilno, ozir. menjalno sredstvo. Ako nesem denar v hranilnico, ne leži ondi mirno, temveč kroži zopet med ljudmi, prihaja iz roke v roko. Čem več plačil, tem več

denarja je potemtakem potrebno. Toda ta stavek skriva v sebi veliko neresnico. Res je, da ob raznih časih in na raznih krajih rabimo različno množino denarja, čem več plačil nam je treba poravnati, ali zato še človeška družba ne potrebuje več denarja, če ga potrebuje jedna oseba ozir. jedno gospodarstvo.

Najprej moramo gledati na to, koliko denarja absorbira jedna oseba ozir. gospodarska jednota. Dinar ne absorbira navadno ničesar, ker izda vse sproti, kar zasluži, on je takorekoč v denarnem gospodarstvu brez pomena. Drugače je pa že z delavcem, ki dobiva vsako soboto svoje plačilo. On si mora prihraniti nekaj, da more živeti čez teden; ta denar je za neko dobo za promet izgubljen, na njegovo mesto mora stopiti drug denar, potrebujejo se torej nova plačilna sredstva. Tak pojav, samo v večji meri, vidimo pri uradnikih, ki dobivajo mesečno plačo i. t. d.

Potreba denarja zavisi torej od hitrosti njegovega kroženja. Pri kroženju pa opazujemo zopet da se ravna tudi po ceni blaga. Čim manjša cena, tem manj denarja je tudi treba izdati, tem počasneje kroži denar.

Izjemo pri teh lahko umevnih stavkih pa napravljamo kredit, o katerem bomo govorili obširneje pozneje. Kredit nam pojasnuje, zakaj se na pr. na Angleškem relativno potrebuje najmanj denarja, čeprav se ondi plačuje najgostejše.

Rekli smo, da cena blaga vpliva na porabo denarja. Denar je ono blago, za katero se dobiva ne le posamezno drugo blago, temveč blago vsake vrste. Denar ima torej vsekako neko vrednost.

V narodnem gospodarstvu razločujemo dvojno vrednost — porabno in menjalno. Na navadnem vzgledu si lahko predstavljamo ta razloček. Moja suknja ima za me porabno vrednost, dokler je lepa, neraztrgana, da jo morem nositi. Ko pa izgubi prejšnja svojstva, morem jo porabiti le še za to, da jo prodam kakemu starinarju za par novčičev — ona ima le menjalno vrednost.

Takega razločka pri denarju ne moremo delati. Porabna vrednost denarja tiči v tem, da zamenjuje razno blago. — Porabna in menjalna vrednost se torej pri denarju krijeta.

Ta vrednost denarja pa se spreminja i objektivno i subjektivno. Res je, da z istim denarjem dobim isto blago, naj si bom ta ali ona oseba. Ali vendar ima jeden desetak za berača vso drugačno vrednost, nego isti denar, če ga izda milijonar. Še drugačen razloček pa nam kaže denar sam brez ozira na imejitelja denarja, na subjekt.

Vsak dan čujemo tožbo, da ima sedaj denar tako majhno vrednost, da se je časih dobilo za jeden goldinar toliko, kakor sedaj za petak. Zopet drugodi se toži, da se v tem mestu živi polovico dražje, nego v onem. Kje tiči vzrok tej različni denarni vrednosti po času in po kraju?

V obče moremo reči, da ta razloček napravljamo ali blago, ali pa denar sam.

V neprestanem razvoju, ki ga nam kaže svet, ko se spreminja način produkcije, način transporta, način fabrikacije, ni čuda, da se spreminja tudi cena produktov in fabrikatov. Razmerje med povpraševanjem in ponudbo je navadno odločilno za ceno blaga. Saj je upravo to razmerje po mislih nekaterih povod vsemu sedanjemu socijalnemu gibanju. Zemljiška renta vedno raste, plačila delavcem istotako; zato pa tudi raste cena izdelkom, seveda po navadi hitreje, kakor plačila. Človek potrebuje vedno več za se, hoče si ustvariti vedno bolj udobno življenje, izmišljuje si vedno nove stvari, da bi ga zadovoljale. Pri tem se pač mora tudi izpreminjati cena blagu in menjalna vrednost denarja. Čem večja je cena blagu, tem manjša vrednost ima denar, in nasprotno.

(Dalje prihodnjič.)

„Gut Schlauch“ — počen.

(Izvirno poročilo.)

Nič ni pomagalo! „Jest odstopim!“ — ta doslej vedno z uspehom prakticirana grožnja g. Doberleta je našla gluha ušesa. Potrudil se je

tudi župan Hribar, da spravi gasilce od radikalnega sklepa, a gasilci so bili jedenkrat tako čudovito trdovratni, da se niso brigali niti za vpitje Dobrletovo, niti za mačjej solze g. Achtschina. Najlepši predlogi gospodov komandantov jih niso spravili po koncu. „Kaj pa vendar hočete, vse sem Vam kje dal, življenje sem Vam kje dal, premoženje sem Vam kje dal, ženo sem Vam kje dal, otroke sem Vam kje dal, sebe sem Vam kje dal! Tist „Pozor“ ni nobena slovenska komanda!“ — Zastonj! Slovenski gasilci so bili možje. Oprali so svoje društvo 30letne sramote in pri bodoči slavnosti bodo spoznali, da so si s svojim odločnim korakom pridobili simpatije vsega Slovenstva.

Bilo je, kakor za časa, ko so Slovenci nasakovali nemškutarski ljubljanski magistrat. „Laibacher freiwillige Feuerwehr“ bila je vedno trdna nemškutarska trdnjava, in bati se je bilo, da kljub najživahnejši agitaciji od slovenske strani, v odločilnem trenutku ne zmaga vpliv komandantov. G. Achtschin je tekel pomoči iskat celo k baronu Heinu, o katerem je pozneje pripovedoval, da je soglašal z njim. Gosp. baron Hein se je pokazal tudi tu zvestega zaščitnika Nemštva. Bog ve, ali nima njegova ekscelenca prav nič drugega dela, nego pri vsaki najmanjši zadevi, naj ga sme brigati ali ne, vplivati na narodnostne razmere. Župan Hribar je iz razlogov „višje politike“ čutil potrebo, udati se načelstvu gasilnega društva, kateremu je pritrtil, da se uvēdi slovensko poveljevanje še-le od meseca julija 1900. Na ta način bi se ob letošnji ognjegasni slavnosti po ulicah slovenske Ljubljane glasila za Ljubljano sramotna nemška komanda.

Naproti tej „zvezi“ višjih faktorjev so stali složni slovenski možje vseh slovenskih frakcij, na čelu jim ključavničarski mojster gosp. Jož. Rebek, ki je delal z veliko vnemo. Za ves uspeh se je zahvaliti v prvi vrsti njemu, ki je delo pričel in vstrajno nadaljeval. Tudi član gospod Babnik je veliko storil. V soboto zvečer se je vršil shod pri Virantu. Govornik je vstajal za govornikom ter navduševal gasilce za slovensko poveljevanje, pevsko društvo „Ljubljana“ je pa prepevalo ognjevite narodne himne. Ob prepričevalnih besedah ogreli so se za slovensko stvar na tem shodu tudi taki, ki so bili za odlašanje, češ, da je bilo doslej vedno brezuspešno upirati se volji komandantov. Ta shod je bil jako na mestu in odločil je — zmago.

Ko je drugo jutro nad 80 gasilcev prikoralo k izrednemu občnemu zboru v dvorano starega strelišča, bili so gg. komandantje že v najvišji nervoznosti. Poročevalce „Slovenca“, „Sloven. Lista“ in nekaterih drugih slovenskih listov je spodil g. Doberlet iz dvorane. „Das ist eine reine Familienangelegenheit“, dejal je mož. V dvorani je pustil samo poročevalca „Laibacher Zeitung“ in „Slov. Naroda“. Poročevalcem se je imenitno zdelo, da se jih tako boji general, ki trdi, da ima „eine Krokodilshaut“.

Načelnik Doberlet je nato najprej oddal zaslužna križca, katera sta ob splošnih jubilejskih odlikovanjih dobila gg. Schantel in Achtschin. G. Achtschin je imel nemški zahvalni govor, v katerem se je spustil v polemiko, da obč. svet ni potrdil njegovega odborništvā, ki je vendar odlikovano od cesarja. Mož ni mogel počakati zadnje točke dnevnega reda ter je kar pri slavnostnem momentu postal srdit. Nastop njegov ni bil brez komike in navzoči so mu prav privoščili, da je župan moral okrcati odlikovanca.

Občni zbor je sklenil ustanoviti jubilejski podporni zaklad ter je g. Winklerja v Ljubljani, ki je daroval za zaklad 500 gld., izvolil častnim članom.

Na vrsto je prišla odločitev o poveljnem jeziku gasilnega društva. G. Doberlet je govoril, da se slovensko poveljevanje nikakor ne more takoj upeljati. Rekel je, da med njim in županom vlada popolno sporazumljenje, da se slovensko poveljevanje vpelje še-le julija meseca l. 1900. Gasilec se je prebralo dotično županovo pismo in g. Doberlet je vskliknil, ne da bi vprašal, ali bi kdo rad kaj pripomnil, — „Kdor

je za to naj vstane!" Presenečen je pogledal po dvorani. Može so sedeli, le neznatno številce nemškutarjev in soc. demokratov se je privzdigovalo. Čulo se je, da župan ni merodajen in gosp. Trtnik je imenom slovenskih gasilcev predlagal, da se slovensko poveljevanje uvede takoj. G. Doberlet je pričel tožiti o svojem 30letnem delovanju, kakor smo zapisali v uvodu. Bil je mnenja, da to delovanje prenese samo nemško komando. G. Achtschin, ki se je še nedavno jezil nad slovenskim „Tukaj“ je videl, da ne gre drugače, kakor da se vsaj do slavnosti upelje slovensko poveljevanje na ulici, ostalo pa pozneje. Župan je priporočal ta predlog, a gasilci so — obsedeli. Komandanti so gledali v zrak. To je bilo že preveč! Ljubljana se je obrnila proti Vrhniki. Trtnikov predlog je hotelo načelstvo prezreti. Nastala je zmešnjava, kar se oglasi g. Kovač: „Jaz ne vem, ali ne zasto pite, ali nočete zastopiti, mi smo za slovensko komando, precej! Glasuje naj se o Trtnikovem predlogu!“ Trtnik: „Jaz svoj predlog vzdržujem!“ Može so kar vstali in zagromeli so po dvorani silni „Živijo“ klici. Doberlet: „Kaj Živijo?! Ži veli bodemo toliko časa, dokler nas bode Bog pustil.“ Obžaloval je, da „njegove besede niso sprejete“. Rekel je, da on ni poznal politike, Delal je le „Gott zur Ehr, einer für Alle, alle für einen.“ G. Trtnik je tolažil g. Doberleta. Ako g. načelnik pri „Zvezi“ poveljuje slovenski toliko ognjegasnim društvom, bode znal tudi jednemu. G. Doberlet res ni vzdržal svoje groznje, da odstopi. Župan je izrekel nado, da ostane g. Doberlet še dolgo na čelu društva.

Tako je zopet jedna nemškutarška trdnjavnica v Ljubljani na tleh. Upamo, da se bode tudi gosp. Doberlet hitro udal novim razmeram. Saj se je tudi hitro sprijaznil s poročevalci listov. Pred zborovanjem jih je zapodil iz dvorane, po zborovanju jih je pa povabil na šampanjca k Ferlincu. Ne maramo delati poklonov o njegovih zaslugah. Veselilo nas bode, če bode g. Doberlet sedaj nepristranski, ko je nemška komanda propadla. Videli bodemo, če bode g. Drelse, res tako nepristranski, kakor se ga hvali. Lahko bi se bil g. Rütting že tudi naučil slovenski! Odslej bode moral poročati samo slovenski. Svojega sklepa gasilci ne bodo pustili prezirati, zato svarimo, da bi se z zahrbtno sekuro pri učenju slovenskega poveljevanja in drugimi sredstvi hotelo flikati nemškutarški „Schlauch“. Vrle gasilce prosimo, naj bodo na straži in naj nam o najmanjšem preziranju svojega sklepa poročajo. Pokazali so svojo voljo, pokazali so, da ne potrebujejo nikakega jerobstva, kadar izvršujejo svoje pravice, pokazali so svoje moštvo, zato naj bi tudi slovenski krogi sedaj, ko je zmagala slovenska stvar, pri skočili društvu na pomoč. Naj se takoj prične akcija, da se med ljubljanskimi Slovenci nabere veliko podpornih članov! Živilo prerajeno prostovoljno gasilno društvo! Slava vsem, ki so je prerodili na ponos beli Ljubljani.

Darila.

Za škofovske zavode: Gosp. Ant. Werbole, posestnik in trgovec Izlake, 10 gld.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so poslali: Tušakovi otroci pri Sv. Antonu v Slov. Goricah 1 gld. — Moška podružnica v Kamniku znesek 7 gld., katerega so darovali povodom neke veselice „Kamniških rodoljubov“ gg. c. kr. notar Karol Schmidinger 5 gld. in dva neimenovana rodoljuba po 1 gld. — Volilo pok. gosp. Lovr. Verbiča v Borovnici 200 gld. — Slavno upravnistvo „Slov. Lista“ zbirko 14 gld. — G. učitelj Fort. Lužar nabral dne 5. februarja med udeleženci veselice pri g. Jakobu Hriharju v Izlakah 4 gld. 32 kr. — Podružnica za Pliberk in okolico čisti dohodek tombole 18 gld. 52 kr. — Č. g. Jos. Vodošek, kapelan v Rajhenburgu, nabral na gostiji Cerjakove Jerčke v Meršivih Loščah 7 gld. 50 kr. — Č. gosp. Janez Vester, kurat v Otaležu pri Idriji po g. advokatu dr. Ivanu Šusteršiču 10 gld. — Slavna Okrajna posojilnica v Kamniku 30 gld. — M. K. namesto venca na rakev umrle Ivane Kotnik 5 gld. — Podružnica v Ljutomeru iz nabiralnika pri g. Sršenu 2 gld. 80 kr. — Gdč. Fanika Burkeljeva v Radečah 2 gld. 50 kr. — Slavna Posojilnica v Gornji Radgoni 5 gld. — Šentpeterska moška podružnica v Ljubljani po č. g. blagajniku Fr. Pavliču dohodek veselice 244 gld. 14 kr. in letnine 116 gld. 37 kr., skupaj 360 gld. 51 kr. — Slavna Okrajna posojilnica v Litiji 10 gld. — Litijsko-šmartinske Slovence 100 gld. kot osmo pokroviteljino: pokroviteljica bode gospa Josipina Bartl, soproga nadučitelja v Šmartinu pri Litiji. — Ormoška moška podružnica iz nabiralnika pri gosp. Sim. Kandriču 2 gld. — Podružnica v Medgorjah na Koroškem 20 gld. — Darovalcem priručna hvaha! Ljubljana in Litija sta postali z narodno požrtvovalnostjo Slovenije častni kroni. Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Listnica uredništva: Kranj: Prihodnjič! —

Najnižje cene. Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

21 (48-4)

Šiviljo išče „Nasa Straža“.

za obmejno mesto Svoje stroke mora biti popolnoma vešča ter navdušena Slovenka. Izhajala bode sijajno. 26 (3-2)

Prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu usojam si uljudno naznanjati, da sem prevzel

gostilno v Rokodelskem domu,

Komenskega ulice št. 10,

kjer bode točil **pristna dolonjska in istrska vina**, ter dobro znano **Koslerjevo marčno pivo**.

Postregel bode vsaki čas z **okusnimi gorkimi in mrzlimi jedill.**

Za točno, prijazno in solidno postrežbo sem najbolje oskrbel.

Priporočajoč se daljni naklonjenosti

ostajam spoštovanjem

Franjo Koželj,

(3-1)

gostilničar.

Jernej Čermelj
trgovina z južnim sadjem in zelenjadjo
v Ljubljani, Semeniško poslopje,
za vodo nasproti mesarjem

se priporoča prečastiti duhovščini, cenj. gospodinjam, sploh slav. občinstvu v nakupovanje vsakovrstnega, vedno svežega

južnega sadja in zelenjadi,

limon, pomaranč, karfijol, dateljev, razne solate, orehovitih jedrc, jabolok, česnja, čebule, fig itd. itd. 14 (5-5)

vse v največji izberi in razne kakovosti po nizki, blagu primerni ceni. Pri odjemanju večje množine pošljem blago rad na dom Vnanja naročila preskrbim točno z obratno pošto.

Prodajam blago na drobno in debelo.

Mlad trgovec,

ki ima hišo, in svojo prodajalnico v dobrem kraju v Vrbovskem na Hrvatskem, 27 (3-3)

želi oženiti se

s kako Slovenko, ki bi hotela iti na Hrvatsko in ima nekaj svojega denarja. Znati mora pisati, dobro računati, stara naj je okoli 26 let in iz dobre družine. Pisma s fotografijami se pošiljajo upravnistvu „Slov. Lista“. Tajnost zajamčena.

Njega svetost

Papež Leon XIII.

sporočili so po svojem zdravniku prof. dr. Lapponi-ju g. lekarnarju G. Piccoli-ju v Ljubljani priručno zahvalo za doposlane jim stekleničice

tinkture za želodec

in so njemu z diplomo dne 27. novembra 1897 podelili naslov „**dvorni založnik Njihove svetosti**“ s pravico v svoji firmi poleg naslova imeti tudi grb Njihove svetosti.

Imenovali zdravnik ter tudi mnogi drugi sloviti profesorji in doktorji zapisujejo bolevnim Piccoli-jevo želodčno tinkturo, katera krepča želodec, povečuje slast, pospešuje prebaviljanje in telesno odprtje.

Naročila vsprejema proti povzetju in točno izvršuje

G. Piccoli,

lekarnar pri „Angelu“ v Ljubljani na Dunajski cesti.

Tinkture za želodec pošilja izdelovatelj v skatljah po 12 stekleničic za gld. 1.26 a. vr., po 24 stekleničic za gld. 2.40, po 36 stekl. za gld. 3.50, po 70 stekl. za gld. 6.50 (poštni paket ne čez 5 kil težak), po 110 za gld. 10.30. 25

Poštnino mora plačati p. n. naročnik.

Slovenci, segajte po domačem blagu!

Kmetijsko društvo v Dobrépoljah izvaža poleg pridelkov kmetijstva tudi lepo prekajene

kranjske gnjati in plečeta

ter popolnoma masten in dobro obležan

— sir, —

(3-1)

delan po ementhalskem načinu. — Vsa naročila se izvršujejo točno po pošti ali železnici. — Sir se oddaja tudi v manjših kosih.

Zarezano strešno opeko

(Strangfalz-Dachziegel)

28

prešano opeko za zid
navadno opeko za zid
ponujata

po izdatno znižanih cenah

Knez & Supančič

tovarna za opeko v Ljubljani.